

Hồi 42**Huyết Kiếm Ma Đế**

Tiểu Ngọc Nữ nghe tới đó, hai má nóng bừng, định không nghe tiếp nữa, nhưng đối phương vừa nhắc tới Phiền Thiên Chưởng, lại còn những gì nương nương với phân cung.

Thật là đi mòn giày sắt không sao thấy, gập gối nơi đây chẳng tốn công.

Vì vậy, nàng không thể đành lòng rời khỏi nơi đó.

Lại nghe thấy tên thứ nhất thở dài nói:

- Chú Trương không rõ đây thôi. Đế quân, trừ vô số hậu kỹ ở tổng cung ra, ngoài ra còn tới mười tòa phân cung nữa, cứ luân phiên chiếu liệ. Tòa đệ nhất phân cung này, một năm vị ấy cũng chẳng giáng lâm tới vài lượt. Từ nay về sau, không biết lúc nào vị ấy mới có hứng thú...

Tên kia vội ngắt lời:

- Điều này tiểu đệ cũng biết rõ.

Tên thứ nhất lại tiếp:

- Cho nên lão đệ nên biết sở dĩ nương nương làm như thế, thuần túy để chúng tỏ mình không thích gần gũi bọn thanh niên anh tuấn. Điều tối trọng yếu là để tránh khỏi sự nghi ngờ của mọi người... Nói như vậy chắc lão đệ đã hiểu rõ rồi chứ? Lão đệ thử nghĩ xem, Phiền Thiên Chưởng xấu xí nhường ấy thì còn ai ngờ được nương nương lại dan díu với lão.

Tên kia lại hỏi:

- Hôm nay xuất hiện, nương nương sẽ cải trang như thế nào?

Tên kia ngập dài, đáp:

- Không rõ. Cứ biết là không thể nhận ra được bà ta... Ồ, lão đệ muốn cảnh cáo một câu này: sự bí mật trong cung hiện chỉ có mỗi với lão đệ hay rõ. Từ nay về sau, chúng ta phải nên giả như những kẻ câm điếc thì hơn. Chúng ta phải ghi nhớ rằng: trong cung chỉ phái chúng ta hầu hạ võ sĩ huấn luyện quyền chưởng. Lão già xấu xí ấy bảo chúng ta làm điều gì,

chúng ta cứ việc y theo làm như thế, chớ nên để lộ ra là mình đã biết rõ lão xấu xí mỗi lần cứ mượn có tới tòa mật thất để tiếp xúc...

Tên họ bỗng thốt:

- Kia, có lẽ tới rồi đây.

Tiếp đến cả hai ngưng bật. Tiểu Ngọc Nữ hơi giật mình. Ngờ đâu trên đại điện thủy chung vẫn vắng hoe, không một bóng người, nàng mới võ nhể tòa mật thất ở bên dưới có cửa ra vào ngấm mà mình ở trên điện không sao phát giác ra được.

Tiểu Ngọc Nữ không nán lại nữa, vội rón rén rời khỏi điện trở về khách sạn.

Cũng may Hoa Vân Biểu vừa trở về tới nơi. Nàng liền bẽn lễn kể lại những điều mình vừa nghe thấy cho chàng ta hay biết.

Hoa Vân Biểu nghe xong, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Hiện tại chàng đã võ nhể:

Phiền Thiên Chưởng Hà Đại Cung bản thân gia nhập Huyết Kiếm Ma Cung là vì tham chút sắc dục. Như vậy địa vị của ba người: Phiền Thiên Chưởng, Tam công chúa cùng tên đệ nhất Cốt đao thủ, chàng đã lò mờ truy ra manh mối.

Trên danh nghĩa, Phiền Thiên Chưởng chỉ là một võ sư huấn luyện quyền chưởng, theo đúng tôn ti, tất lão phải tôn kính Tam công chúa. Nhưng tên đệ nhất Cốt đao thủ, với thân phận tổng giám, mà lại phải cúi đầu trước lão huấn luyện quyền chưởng, nguyên do có thể vì hai điểm sau:

Thứ nhất, võ công của tên Cốt đao thủ cũng không sánh kịp Phiền Thiên Chưởng. Trong giới hắc đạo, sức mạnh là quyền uy.

Thứ hai, rất có thể tên Cốt đao thủ được hay rõ Phiền Thiên Chưởng có liên quan mật thiết với vị nương nương của mình nên dĩ nhiên y phải vì nể vài phần.

Nhưng còn vì sao Tam công chúa lại nể sợ tên đệ nhất Cốt đao thủ, điểm này chàng vẫn không sao võ nhể.

Còn một sự việc nữa, Hoa Vân Biểu đoán biết tòa mật thất ở dưới Tổng cổ cung tự nhiên không phải là ngôi Huyết Kiếm đệ nhất phân cung, mà nơi đây chỉ là địa phương lên lút thông gian của đôi nam nữ Huyết ma họ.

Tuy vậy, phân cung cũng chẳng cách đâu xa.

Tiểu Ngọc Nữ bỗng cau mày, hỏi:

- Bây giờ chúng ta tiến hành ra sao?

Hoa Vân Biểu suy nghĩ giây lát, đáp:

- Hiện tại hãy còn ở giai đoạn dò lan, nên người nhiều rất bất tiện. Trước hết ngu huynh hành động một mình. Khi đã tra ra manh mối, chúng ta sẽ hội họp cùng hành sự. Sáng mai ngu huynh sẽ tới đó rình xem có phát hiện được điều gì mới lạ chẳng...

Sở dĩ Hoa Vân Biểu nói như vậy, một mặt khi tiến hành việc trên rất nguy hiểm, một mặt đó là một nơi thông gian của đôi nam nữ nọ, nếu để cho Tiểu Ngọc Nữ tham dự ắt sẽ có nhiều điều bất tiện.

oOo

Hoa Vân Biểu gọi tiểu nhị đem lên một tô mì nóng. Ăn xong xuôi, chàng liền lên đường tới Tổng cổ cung ở phía bắc thành.

Lúc bấy giờ đang là sau Ngọ, vào tiết xuân nên khí trời rất mát mẻ. Suốt dãy cổ cung, du khách qua lại dập dìu.

Hoa Vân Biểu trà trộn trong đám khách nhân du tiến vào căn đại điện đồ nát, tra xét kỹ càng trước sau một lượt, quả nhiên không phát giác được dấu tích gì khả nghi cả.

Chàng liền vòng ra phía hậu điện tới trước một ngôi tiểu đình, trên có một tấm bảng đề hai chữ rất lớn "Kim Huy".

Hoa Vân Biểu đưa mắt nhìn, bất giác hơi động lòng.

Trong Kim Huy đình lúc bấy giờ đã có một người trung niên vận nho phục, chít khăn thư sinh, tay cầm một quyển văn cáo, đi đi lại lại, miệng khẽ ngâm nga.

Trong một ngôi đình, chung quanh có trồng hoa cỏ, rặng liễu xanh rì, bỗng xuất hiện một vị nho sĩ tao nhã như vậy thì thật là hợp tình hợp cảnh.

Nhưng Hoa Vân Biểu chỉ hơi liếc mắt đã phát giác văn sĩ nọ tuy mắt nhìn vào quyển Văn cáo vẫn mở trên tay, nhưng ánh mắt không ngớt liếc nhìn về phía một tấm bia đá sứt mẻ cách đó không xa.

Hoa Vân Biểu không hề động thanh sắc, chấp tay thủng thẳng bước sang một bên.

Chàng tuy biết rõ nhất định phía sau bia đá nọ phải có việc gì khả nghi, nhưng chàng không tiện tới đó tra xét, mà chỉ định đứng ngoài chờ đợi, như bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim

hoàng tước lại chờ chực ở phía sau. Tấm bia đá vẫn còn ở đó, chẳng bay đi đâu được. Nếu muốn xem xét cũng không lấy gì làm vội.

Hiện giờ chàng chỉ cần ngấm ngấm chú ý những hành động của trung niên văn sĩ nọ là đủ rồi.

Cho nên tình thế trước mắt ấy bỗng biến thành cục diện, trung niên văn sĩ chú ý tấm bia đó, Hoa Vân Biểu lại rình mò theo dõi y.

Theo Hoa Vân Biểu suy đoán, thì trung niên văn sĩ này rất có thể là Phiên Thiên Chương, hoặc giả một tên võ sĩ tâm phúc đứng ở bên ngoài để canh gác cho vị phân cung nương nương với Phiên Thiên Chương.

Vì vậy, lát nữa chàng chỉ cần theo sau người này ắt có thể tìm thấy tòa đệ nhất phân cung tọa lạc ở nơi nào.

Khoảng thời gian dùng xong bữa cơm, phía sau tấm đá bỗng có bóng người thấp thoáng. Đột nhiên một lão phụ nhân ăn mặc rách rưới lặng lẽ hiện ra, không một tiếng động.

Lão phụ ăn mặc rách rưới sau khi bước ba bốn bước về phía trước, bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhanh nhẹn quét nhìn tứ phía, thấy không có gì khả nghi, mới tiếp tục cúi đầu, tiến về phía cửa vườn.

Hoa Vân Biểu đưa mắt nhìn theo. Chàng thấy lão phụ nhân nọ tuy gương mặt đầy vết nhăn nheo và những sợi tóc hoa râm lòa xòa ra ngoài chiếc khăn cột đầu, nhưng đôi mắt lấp lánh sắc bén.

Vì vậy, Hoa Vân Biểu phán đoán:

“Người đàn bà này nhất định là vị nương nương của đệ nhất phân cung gì đó hóa trang, chẳng còn nghi ngờ gì nữa”.

Lúc bấy giờ trung niên văn sĩ vẫn đi lại không ngừng, ánh mắt không rời phía sau lưng lão phụ nọ, rồi bỗng thủng thủng bước theo luôn.

Hoa Vân Biểu không dám chậm trễ, cũng vội bước theo sau văn sĩ trung niên ra khỏi khu vườn.

Ra khỏi hậu cung hoang phế, đi không xa, lão phụ nhân trước mặt bỗng quẹo qua một khúc quanh, đi thẳng về phía Vinh Thái môn ở ngoại thành.

Hoa Vân Biểu tưởng trung niên văn sĩ nọ thể nào cũng rảo bước theo sau, không ngờ sự thực lại trái hẳn.

Chỉ thấy văn sĩ trung niên bỗng ngừng chân, đưa mắt nhìn theo bóng dáng của lão phụ khuất dạng, đầu gật gù, rồi bỗng chuyển mình quay người, bước trở về đường cũ.

Hoa Vân Biểu rất kinh ngạc, vội lách mình vào một ngõ hẻm cạnh đó.

Trung niên văn sĩ miệng lộ nụ cười nhạt, tựa hồ như định đi một địa phương nào rất gấp, nên chỉ lạng lẽ đi lướt qua mặt Hoa Vân Biểu không hề đưa mắt nhìn chàng.

Hoa Vân Biểu đợi cho trung niên văn sĩ đi được khoảng hai chục bước, chàng hơi do dự, cuối cùng quyết định quay lại đuổi theo nhân vật nọ cho rõ hành tung của y rồi sẽ tính sau.

Vì ra khỏi Vinh Thái môn chỉ có một nơi là Phượng Hoàng sơn đáng tới mà thôi.

Phượng Hoàng sơn do Tống Huy Tôn cho nhân công kiến trúc thành. Trên núi có lập một tòa Hoa Dương cung, tuy rất quy mô, nhưng phạm vi chỉ có hạn. Giả sử tòa đệ nhất phân cung ở trong khu núi Phượng Hoàng tại thành ngoại ấy, trong tương lai muốn tìm kiếm cũng không phải là khó.

Trái lại, trung niên văn sĩ trước mặt có nhiều hành động rất đáng khả nghi.

Theo thái độ vừa rồi của y, thì người này hiển nhiên không phải võ sĩ của Ma cung.

Nhưng y đã không phải là võ sĩ của Huyết Kiếm Ma Đế, thì thuộc nhân vật của bang phái nào?

Sắc trời tối dần. Đã có một vài nhà dân lên đèn.

Xuyên qua khu chợ tấp nập trong thành, trung niên văn sĩ nọ đột nhiên rảo bước đi nhanh thêm.

Hoa Vân Biểu dĩ nhiên cũng chẳng lấy gì làm trở ngại, vì dù cho đối phương có đi nhanh thêm gấp năm bảy lần, chàng tự tin cũng thừa sức theo kịp.

Chuyển qua mấy đại lộ, trung niên văn sĩ ở trước mặt bỗng hơi đi chậm lại, nhanh nhẹn đưa mắt liếc nhìn hai bên tả hữu, rồi bỗng nhanh nhẹn tiến vào một ngôi khách điếm.

Hoa Vân Biểu ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, bất giác hơi ngẩn người ra, vì đó chính là "Duyệt Tân lão sạn"...

Thì ra người nọ trú ngụ cùng một khách sạn với chàng.

Hoa Vân Biểu nhíu mày suy nghĩ:

"Mình với Tiểu Ngọc Nữ trú ngụ trong khách sạn này đã mấy ngày, mỗi ngày ra vào ít nhất có tới mười lần. Các lữ khách ở nơi đây, chín phần mười mình đã giáp mặt. Chẳng lẽ người này hôm qua mới tới khách sạn?"

Chàng đang thù người ra nghĩ ngợi, Tiểu Ngọc Nữ bỗng xuất hiện trước cửa.

Chàng cả mừng, vội vẫy Tiểu Ngọc Nữ lại gần.

Tiểu Ngọc Nữ có vẻ oán trách:

- Đại ca sao...

Hoa Vân Biểu vội ngắt lời:

- Cách đây không lâu, có một người mặc áo xanh nhạt tới trú ngụ, hiền muội có chú ý tới y không?

Tiểu Ngọc Nữ khẽ gật đầu, đáp:

- Tiểu muội có gặp y rồi. Y trú ngụ ở phía hậu viện, phòng số ba với một lão nhân lưng gù, sát vách căn phòng mình. Bên phòng đối diện có một bọn hơn mười tráng hán tướng mạo rất dữ dằn, họ vào trong phòng khách sạn này trước sau chỉ cách nhau một thời gian ngắn. Tiểu muội hoài nghi họ cùng một nhóm, nhưng không thấy họ chào hỏi nhau, không biết vì lẽ gì.

Hoa Vân Biểu nói:

- Hiền muội mau vào trong đó xem. Phải đặc biệt lưu tâm tới nhất cử nhất động của gã áo xanh với lão nhân lưng gù. Nếu có phát hiện điều gì khác lạ, hiền muội hãy ra thông báo cho đại ca biết ngay. Đại ca sẽ đợi ở Tứ Hải trà lâu cách đây không xa. Cần thận đấy nhé.

Tiểu Ngọc Nữ mắt nhấp nháy, tinh thần phấn chấn, đợi Hoa Vân Biểu dặn dò xong, mới gật đầu quay người đi luôn.

Hoa Vân Biểu bụng đầy tâm sự, bắt đầu thủng thảng tản bộ tới Tứ Hải trà lâu.

Tứ Hải trà lâu là một trà quán mà chiều qua khi đi ngang qua, chàng đã tình cờ phát hiện, nhưng còn ở bên trong trà lâu ấy ra sao, chàng chưa hề hay biết.

Trên lầu tương đối rộng rãi, đèn đuốc sáng sủa. Các trà khách chuyện trò thân mật với nhau, tựa hồ như mỗi ngày họ đều gặp nhau vậy.

Bọn người nọ vừa thấy Hoa Vân Biểu lên lầu, ánh mắt đổ dồn về phía chàng, với đầy vẻ thô bỉ.

Hoa Vân Biểu còn chưa hiểu rõ vì sao họ lại có thái độ ấy. Tới khi yên vị rồi, chàng mới đưa mắt quan sát bọn họ, liền chợt vỡ lẽ.

Thì ra nơi đây là một trường sở mà các văn nhân tới tụ hội.

Chàng thấy trong số trà khách ấy tuy niên kỷ có già có trẻ, nhưng cách ăn mặc đều có những điểm hao hao giống nhau.

Những người tuổi tác thường đưa tay lên vuốt râu, rất đạo mạo. Các nhân vật trẻ tuổi thái độ cũng rất bề vệ trịnh trọng, miệng đều phì phèo ống điếu, khói tỏa khắp phòng.

Dưới trường hợp ấy, Hoa Vân Biểu lại ăn vận theo lối nhà buôn, dĩ nhiên là bị xem rẻ, kỳ thị. Ngay cả đến tên tiểu nhị thái độ cũng khinh khỉnh lạnh nhạt, có lẽ không hoan nghênh một khách nhân như Hoa Vân Biểu.

Hoa Vân Biểu hơi khó chịu, nhưng chàng đã lỡ ước hẹn với Tiểu Ngọc Nữ ở nơi đây, không cố nhẫn nhịn thì biết làm sao bây giờ?

Giây lát sau, bọn khách nhân nọ mới tiếp tục đàm đạo như cũ.

Hoa Vân Biểu lưu ý nghe, phát giác những nhân vật tự cho là thanh cao này đàm luận tuy đều là thi từ văn chương, nhưng nội dung cũng rất tầm thường, không lấy gì làm cao minh cho lắm.

Phát giác được điểm trên, Hoa Vân Biểu mới cảm thấy tâm thần thư thái dần. Chàng nghĩ bụng:

“Hừ hừ! Bọn hủ nho các ngươi chó nên coi thường tiểu gia. Nếu là lúc bình thường, tiểu gia đã cho lũ hủ nho các ngươi được sáng ra”.

Hoa Vân Biểu đã cảm thấy đói bụng, liền kêu điểm tâm tới, vừa ăn vừa đưa mắt liếc nhìn xung quanh, xem xét tối nay chỉ có mình chàng là tục khách chẳng!

Bỗng ánh mắt của Hoa Vân Biểu liền ngừng lại ở một hán tử ngồi bên góc phía đối diện.

Hán tử nọ hai lông mày cao, lông mày thưa, mặt không có sắc máu, dưới chân có để một cái rương gỗ hình chữ nhật, trên rương gỗ có một cái quai da đen thui...

Ồ! Thì ra đó là một thầy lang giang hồ.

Hoa Vân Biểu phát hiện như trên, chợt cảm thấy cao hứng, nghĩ bụng:

“Hay lắm! Ta đã có bạn rồi. Thương nhân không được hoan nghênh, thì thầy lang giang hồ chắc cũng bị họ xem thường”.

Hoa Vân Biểu lấy làm thích thú, định tới trò chuyện với thầy lang nọ, chọc cho bọn hủ nho phải sôi gan một phen cho bổ tức, nhưng tiếc thay, lúc ấy thầy lang nọ lại ngồi lim dim mắt, như đang ngủ gật.

Hoa Vân Biểu chỉ nghĩ như vậy thôi, vì người ta đang mơ màng, chàng không tiện tới quấy nhiễu.

Những hạng người này vì sinh hoạt nên suốt năm phải bôn tẩu tứ phương hành nghề rất lao khổ, ít khi được đầy đủ sung túc, chẳng trách lúc nào nom cũng đầy vẻ ỏe oải, mệt mỏi.

- Hay! Hay! Quả nhiên tuyệt diệt!

Một tràng tiếng khen ngợi đột nhiên nổi lên. Tiếp theo đó có những tiếng vỗ tay kêu như pháo ran.

Lúc bấy giờ vì Hoa Vân Biểu đang chú tâm tới thầy lang phía đối diện nên không biết những người nọ khen ngợi chuyện gì.

Tuy thế chàng cũng ước đoán có lẽ họ khen ngợi một câu thơ hay hoặc một bài từ tuyệt tác.

Hoa Vân Biểu đang suy tư, thì thầy lang nọ bỗng mở mắt ra cười nhạt nói:

- Tuyệt diệu cái rắm!

Tiếng vỗ tay ngưng bật. Căn lều im lặng như tờ. Các nhân vật văn sĩ già trẻ đều nghiêng rặng mí mắt, mặt xanh mét, giận dữ đến toàn thân run lẩy bẩy, không thốt ra được thành tiếng.

Hoa Vân Biểu tuy nhận thấy thầy lang nọ hơi quá đường đột, nhưng không hiểu sao, chàng lại cảm thấy thích thú.

Thầy lang nọ lại hừ nhạt, tiếp:

- Các người chỉ biết có một Lý hậu chủ mà cho là người tiếng tăm lừng lẫy, đánh rắm cũng khen thơm. Tuy câu "Tế vũ lâm lưu quang" rất hay, nhưng tiếc thay, tiền nhân đã có câu "Nhất bình sơ vũ lâm xuân thu", vậy câu khen tuyệt diệu ấy không tới lượt Lý hậu chủ.

Mọi người nghe nói đều trở mắt cứng họng. Hoa Vân Biểu kinh dị thâm, cảm thấy câu danh ngôn "xét người chó nên xem tướng mào, nước bè không thể lấy đầu mà đong" thật rất chí lý.

Người nọ chỉ là một thầy lang giang hồ tầm thường, nhưng trí thức không thua kém người. Sự hiểu biết của y, người khác không hiểu thấu. Thử hỏi có còn ai dám coi thường y nữa chẳng?

Hoa Vân Biểu rất khâm phục, đồng thời chàng cũng cảm thấy rất thú vị.

Chàng mỉm cười nhìn sang phía thầy lang nọ, như có ý cố vũ:

- Bằng hữu, nếu trong bụng còn chứa những ý tưởng cao siêu, xin hãy tiếp tục xuất khẩu, để bọn hủ nho không còn dám coi thường chúng ta là hạng phàm phu tục tử. Nào xuất khẩu ngay đi, mỡ sẽ toàn lực hỗ trợ.

Không ngờ thầy lang nọ không hề đưa mắt nhìn chàng, sắc mặt bỗng khoan hòa nhìn mọi người quanh đó, giọng cười xin lỗi:

- Tại hạ nhất thời thô lỗ, mạo phạm tới chư vị trưởng giả. Chư vị ắt phải là những danh sĩ một phương, tài cao học rộng, tại hạ xin lãnh tội cùng chư vị.

Dứt lời, thầy lang nọ chấp tay khỏi đầu, vái luôn mấy vái.

Hoa Vân Biểu không vui, nghĩ bụng:

- Sao lão lại hành động lạ lùng như vậy?

Một trưởng giả trung niên khẽ ho một tiếng, nói:

- Người chẳng phải thánh hiền đâu có thể cố chấp. Khổng Tử có nói: "Kẻ biết liêm sỉ mới là tuấn kiệt". Các hạ đã biết mình đắc tội thì lần sau chớ nên ăn nói bừa bãi nữa.

Hoa Vân Biểu khoái chí, thóa mạ thâm:

"Hay lắm! Hay lắm! Đó là bạn tự tìm lấy sự khổ sở, không còn trách ai được nữa nhé".

Thầy lang nọ vâng vâng dạ dạ luôn mồm, đợi lão già nói xong, liền chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng dù sao mỡ nghe chư trưởng giả đàm luận suốt buổi, mà có một bài thơ rất hay, thủy chung vẫn không thấy chư vị đề cập tới, thật khiến người ta rất lấy làm đáng tiếc. Nếu bây giờ tại hạ xin bỏ khuyết ra, không biết chư vị có bằng lòng chăng?

Các văn sĩ nọ sắc mặt đều lại biến đổi. Vị trưởng giả vừa rồi lại miễn cưỡng hừ nhạt, thốt:

- Các hạ thử nói ra xem.

Thầy lang nọ cũng bắt chước các vị văn sĩ cầm chén trà hớp một ngụm, gật gù lấy giọng chậm rãi nói:

- Những kẻ trên đời này không ai hơn ai cả. Họ hơn được nhau chỉ vì biết may mắn và chịu khó mà thôi, mà nhất là trong đạo làm người phải biết người biết ta mới được. Ngày nay cũng như ngày xưa, có những người vì lòng trần chưa dứt nên không thể thoát tục được. Mặc dù họ đã tìm nơi cửa thiền để yên thân, nhưng rồi cũng phải trở lại kiếp người trần ai khổ lụy này.

Lão lang vừa dứt, các văn sĩ ôm bụng mà cười, bỗng có một tiếng quát:

- Im ngay! Ư phu tử với Thái phu tử điền cả rồi hay sao thế?

Các văn sĩ bỗng ngưng bật tiếng cười, trở mắt lên nhìn...

Thầy lang nọ bỗng cười ha hả, nói:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Dứt lời, y rút mấy đồng tiền xuống bàn, vác chiếc rương thuốc, cười ha hả, bước xuống lầu.

Nhưng mới bước được bậc thứ nhất, y bỗng quay người lại, kêu la:

- Ôi chà! Tiểu... tiểu thiếu gia... đi đâu mà vội thế?

Liền lúc ấy, một người ăn vận theo lối thư đồng, hoảng hốt chạy lên cầu thang, đứng dừng lại, thở hổn hển, đưa mắt nhìn bốn phía.

Hoa Vân Biểu bỗng đứng bật dậy, kêu gọi:

- Tiểu Phương, ta ở đây.

Tiểu Ngọc Nữ quay đầu, chấp tay, hốt hải nói:

- Thiếu gia mau mau...

Hoa Vân Biểu vì đã chuẩn bị trước, nên đã sớm thanh toán tiền trà bánh, chân chỉ khẽ điểm xuống sàn đã phóng vèo qua bảy tám cái bàn.

Bọn văn sĩ nọ trở mắt há hốc miệng ra nhìn. Hoa Vân Biểu biết hình tích đã bại lộ, liền dắt tay Tiểu Ngọc Nữ, nhảy thẳng xuống dưới lầu.

Hai người chẳng khác nào một mũi tên, xuyên thẳng vào một hẻm tối phía đối diện.

Hoa Vân Biểu lựa một chỗ thật kín đáo mới dừng lại, mở miệng định hỏi, Tiểu Ngọc Nữ đã hoảng hốt nói:

- Nhanh lên, chúng ta phải đi ngay. Nếu chậm sẽ không còn kịp nữa đâu.

Dứt lời, nàng giật khỏi tay Hoa Vân Biểu, rồi nhún vai nhảy lên trên mái nhà.

Hoa Vân Biểu vội tung mình lên theo, kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế?

Tiểu Ngọc Nữ phóng mình ra khỏi phía Bắc thành, vừa đi vừa đáp:

- Lão già gù không phải ai xa lạ...

Hoa Vân Biểu tâm thần chấn động, vội rảo căng tiến lên, hỏi:

- Y là Huyết Kiếm Ma Đế?

Tiểu Ngọc Nữ thở hổn hển đáp:

- Chính thế. Còn tên... văn sĩ áo xanh nọ chính là Ngọc Kiếm Lệnh Chủ mà ngày nọ đã bị quái nhân bịt mắt đánh đuổi.

Hoa Vân Biểu ngăn người ra. Chàng không sao ngờ được lại có sự việc trên, vội hỏi tiếp:

- Còn bọn đại hán ở đây sương phòng đối diện...

Tiểu Ngọc Nữ vẫn không giảm tốc độ, một mặt vội đáp:

- Đó là Thập Bát Huyết Kiếm, cận vệ của Ma đế.

Hoa Vân Biểu khinh thân công phu cao hơn Tiểu Ngọc Nữ rất xa, lúc này Tiểu Ngọc Nữ đã rất mệt mỏi, hơi thở nặng nề, còn Hoa Vân Biểu trừ có chút khẩn trương ra, chàng vẫn ung dung lướt đi như thường.

Hai người sánh vai tiến thẳng, chỉ trong nháy mắt đã đi được hơn hai mươi trượng.

- o O o -